

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 435.

Anden Session.

112te Møde.

Mandagen den 17de Martz.

(Forts.)

Tscherning (forts.): Jeg sætter dette frem, ikke som Noget; jeg absolut anseer for det Retteste, men som det Videste, man kan komme til, naar man vil opretholde, under Omstændigheder af den Art, tidligere givne Kongelige Resolutions Betydning; det er det videste, man kan gaae, at man ikke betragter dem som tilsidefatte, fordi man indleder Sagen for Domstolene. Men dersom det er Tilfældet, at deres Virksomhed kan suspenderes, saa er der jo aldeles ikke større Fare ved den ene eller den anden Henvisningsmaade. Den ene Henvisningsmaade ligner jo den anden saa meget, (Nei!) at man kun forhindrer Regjeringen fra igjennem en Lov at faae det afgjort, altsaa her i Thinget overveiet, om den eller den Betaling er den rette, men i det Sted henviser det til Dom, for at faae idetmindste et Præjudicat for sig, førend man udtaler en Formening derom. Man maa vel lægge Mærke til, at en Dom mod Staten dog kun er exigibel gjennem en Lov; der vil Ingen være, som, efterat der er faldet en Dom mod Statskassen, virkelig kan erøvere den. (Dankter: Hvad vil det sige?). Det vil ganske simpelt sige, at det arede Medlem ikke vil kunne vise den Bei, vedkommende Gier vil kunne gaae, naar han faaer en Dom for, at han skal have mere for Varderne; han skal søge det her igjennem Finantsloven, og dersom Finantsloven nægter, at den Udgift maa gjøres, saa troer jeg ikke, der i Staten findes noget Midbel til at skaffe Vedkommende Pengene. Det bliver altsaa et Lovgivningspørgsmaal, om den eller den Betaling skal gives; jeg troer virkelig ikke, at man skal komme til nogen an-

den Udvet til Slutningen, hvilken af disse Bei man end gaaer. Jeg troer derfor ikke, at der kan være saa væsentlig Forskiel mellem den ene eller den anden af disse Henvisningsmaader, og den første synes mig at være den naturligeste, allerhelst da vi nu i to Thing ere komne dertil, da vi i forrige Aar . . . . (Jespersen: Nei, ikke begge Thing!), nei ikke i begge Thing, men forrige Gang kom vi til det Samme i Finantsudvalget, og bleve kun forhindrede fra at bringe det for Thinget, derved at Sagen ikke fandtes tilstede, da den skulde bruges. Jeg synes saaledes ikke, at der er nogen saa stor Grund til at antage det ene Forslag fremfor det andet, da de dog egentlig tilfidsst mødes paa samme Bei derved, at det ved Finantsloven vil komme til Overveieelse, om den eller den Sum skal udbetales.

Formanden: For at der ikke skal være nogen Tvivl tilstede, skal jeg dog, inden Forhandlingerne gaae videre, bede bemærket, at, naar Udvalgets Fleertals Forslag antages, vil Andragendet blive henvisst til Marineministeriet uden nogen nærmere Motivering; men det maa jo dog vistnok ogsaa indrømmes, at, naar det Forslag vedtages i Modsatning til den nærmere Begrundelse, der i Mindretallets Forslag er gjort, vil dert indirecte ligge, at Henvisningen skeer i Genhold til de Motiver, som forekomme i Udvalgets Fleertals Forslag.

N. Sørensen: Det forekommer mig, at vi her ere inde paa et Gebeet, som gaaer tilbage i Tiden, hvor vi skulle give en Lov tilbagevirkende Kraft, hvor vi skulle optage Andragender, uagtet de ere tidligere afgjorte ved en kongelig Resolution, og begynde at give nye Bestemmelser, hvorefter vi kunde søge en anden Afgjørelse (Ja!), ja, det forekommer mig virkelig, at, skal Thinget tage en saadan Be-